

Kyösti Korhonen

SITÄSUNTÄTÄ

Sitätsuntätä

Kyösti Korhonen

Sitäsentä

© 2022 Kyösti Korhonen

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6921-8

Sitäsuntätä

Sitäsuntätä on kirjoituksia vuosien varrelta. Osa niistä on julkaistu eri lehdissä pakinoina tai mielipidekirjoituksina. Osa on taas jäänyt lojumaan pöytälaatikkoon (kova-levylle) mahdollista käyttöä odottamaan.

Antti Rokka esiintyy tietoturvamiehenä ja kukistaa kyberhyökkäyksen, mutta Lammio on yhä kiusana. Kapteeni Kaarna johdattaa tällä kertaa leijonajoukkuetta keskiviivan yli että heilahtaa. Myös muita mielipuolisia kirjoituksia.

Niinpä olen nyt koonnut näistä kirjoituksista, jotka ovat jollakin lailla säilyttäneet ajankohtaisuutensa, osan tätä kirjaa. Toivottavasti herättää jotakin tuntemuksia.

Tarinaa pussilakanasta

Pussilakana on kätevä (katala) keksintö. Tämän luomuksen kehittäjälle voisi myöntää Nobelin palkinnon. Vanhanaikainen päällyslakana, joka aamulla löytyi levottoman nukkujan kaulan ympäri kuristavasti kietoutuneena, pysyy pussilakanan muodossa siististi peiton ympärillä.

Mutta on pussilakanalla huonot puolensa. Sen paikoilleen asentaminen peiton ympärille on minulle mysteeri. Näppärä naisihminen sujauttaa pussilakanan parissa sekunnissa paikoilleen. Toisin on minulla iäkkäällä miehellä. Asennus kestää vähintäänkin puoli tuntia. Siis kuluu aikaa, hikeä ja hermot. Lisäksi ponnistuksesta palautumiseen fyysisesti ja psyykkisesti kestää kaksi tuntia. Eipä olisi meikäläisestä laitossiivoojaksi.

Pyykkiä pestessä tulee ihmetelleeksi pussilakanan sielunelämää. Sillä on näet hirveä tapa pesukoneessa syödä pienempiään. Tyynyliinat katoavat salaperäisesti pussilakanan sisään. Tämä ilmiö saa suhtautumaan kammoksuttavan kunnioittavasti pussilakanoita kohtaan.

Nyt viime aikoina olen havainnut pussilakanoiden alkaneen vainota minua. Ne salakavalasti imaisevat yöllä toisen jalkani sisäänsä. Minä sitten ikämiehenä joudun pimeään aamuyön tunteina hyökkäämään vessaan. Pussilakana jalkani ympärillä yrittää kampata minut nurin ja lyötättää päätäni seinään. Se on selvää murhanhimoa.

Pohdin paluuta vanhoihin, yksinkertaisiin päällyslakanoihin.

Herätyskello

Kun jäin eläkkeelle, riisin rannekellon ranteestani. Tuskin olevani vapaa kuin kahleistaan päässyt vanki tai ikeestään irronnut orja. Laitoin kellon kirjoituspöydän laattikoon, josta otan sen tarvittaessa käyttöön. Eipä ole tarvinnut käyttää.

Tarinani kello sijoittui aikaan, jolloin ehti päivässä tehdä muutakin kuin lukea päivän lehti. Se oli aikaa jolloin ylipaino ei ollut ongelma, vaan se, että kuinka jaksaisi syödä niin paljon jotta riittäisi energiaa pitkän raskaan työpäivän ajaksi. Aamulla 4.45 rämisi vanha ilkeä-ääninen herätyskello teemalla ”ylös-ulos- ja lypsylle”. Lypsykoneenkuljettajan oli lähdettävä lypsämään lehmät ja maito ehtisi jäähtyä ennen maitoauton tuloa. Lypsykoneenkuljettaja pikaisen ruokailun jälkeen suoritti päivätönsä joko pellolla tai metsässä, vuodenajan mukaan. Illalla odotti navettatyöt tekijäänsä.

Päivän päätteeksi rojahdus sänkyyn, jossa koomaa muistuttava uni ehti päähän nopeammin kuin tyyny. Ennen sitä oli viritettävä se rämisevä herätyskello. Tuo herätyskellokaan ei ole se tämän kertomuksen päättähti, vaan se on silloin hankkimani uusi paristokäyttöinen rannekello. Tuossa kellossa oli sen ajan muodin mukaisesti digitaalinen numeronäyttö, monia erilaisia toimintoja ja mikä parasta herätys. Herätys tapahtui hellävaraisesti hienon musiikin myötä. Viikon jokaiselle päivälle oli oma sävelmänsä. Aamut alkoivat todella miellyttävästi. Ajan mittaan herätysmusiikista tajusi nanosekunnissa mikä viikonpäivä oli alkamassa. Tuntui kuin elämänlaatu olisi parantunut oleellisesti. Päivä lähti alkuun paljon joustavammin kuin aiemmin.

Tuona kohtalokkaana lokakuun päivänä lähdin aamuaskareiden jälkeen metsään suorittamaan harvennushakkuuta. Kuulas syyspäivä suosi työntekoa ja mieliala

korkeana laulattelin moottorisahaa aavistamatta tulevaa katastrofia. Iltapäivällä nakkelin pölkyt ajouran varteen läjiksi. Vilkaisin kelloa, olisiko ja aika lähteä kotiin. Katseeni tapasi vain paljaan ranteen. Kellon rannekkeen kiinnitys oli pettänyt ja kello oli ties missä aluskasvillisuuden peitossa. Aloin epätoivoisesti etsimään kelloani. Tajusin heti miten epätodennäköistä sen löytyminen olisi. Tunnin ajan hain kelloani mutta pimenevä ilta ajoi minut kotiin.

Samana iltana ei uni hyökännyt oikopäätä silmiin. Harmitti. Vastahakoisesti viritin vanhan herätyskellon suorittamaan tehtävänsä. Sen äänekäs rouskutus tuntui häiritsevältä. Entä se kaamea pärähdys aamulla. Kuinka miellyttävää olisi herätä rannekelloni musiikkiin. Hetkonen! Rannekello tekee nyt aamulla herätyksen metsässä. Jos minä olisin metsässä klo 4.45 oletetun putoamispaikan läheisyydessä kenties kuulisin herätysmusiikin ja voisin paikallistaa kadonneen kelloni. Niinpä siirsin herätyskelloromuni herätysaikaa puoli tuntia aikaisemmaksi.

Seuraavana aamuna klo 4.30 istuin säkipimeässä metsässä kannon päässä, korvat viritettynä musiikille. Viisitoista minuuttia piinaavaa odotusta. Ja eikös vain, 4.45 alkoi kuulua vaimeaa musiikkia. Yritin paikallistaa äänen suunnan. Liikuin kohti musiikkia. Loppu olikin helppoa. Lähestyessäni ääntä, havaitsin myös vilkkuvaa valoa varvikossa. Kello löytyi sankaan mustikanvarsikon seasta. Sen musiikki oli tällä kertaa vielä korvia hivelevämpää kuin normaalisti.

Kaksoismerkityksiä

Koetin epätoivoisesti keksiä teemaa puuropuheeseen. Samalla mutustelin keksiä. Viisi kertaa yritin, ei vaan sytyttänyt. Olin jo sytyttänyt kynttilän inspiraation luomiseksi. Vuorossa yritys numero kuusi, silloin tajusin, aihe on kuusi, joulukuusi.

Minkä tähden raahataan tuo neulaskaristin jokaikinen joulu sisälle. Siksi tietenkin, että lapset saavat ripustaa tähden kuusen latvaan. Kuusi pitää ehdottomasti koristella hyvin ja laittaa se vankkaan vesijalkaan, joka pitää sen pystyssä. Kuusen juuri on pidettävä vedessä, juuri siksi, etteivät neulaset alkaisi karista.

Joululaulun mukaan on mieli hellä ihmisellä. Hellä on myös joulukinkkua paistaessa uuninsuuhun hipaissut käden selkämys. Tekisi mieli laittaa siihen lasta, mutta se vain huvittaisi lasta. Levittäisinkö käteen salvat ja avaisin Joulupukkia varten oven salvat?

Joulupukilla on jo porot liikkeellä. Siinä odotellessa keitän kahvit ja heitän porot pannuun. Vasta sitten lähdän saunaan. Siellä odottaa haudottu vasta.

Avaruudessa kiertää planeetta Mars, nyt porukka saunaan marsmars!

Hautausmaa

Olin pakotettu käymään lähikaupassa (27 km:n päässä) hakemassa ruokatäydennystä. Tihkuinen sade ja paksu pilvipeite tekivät päivästä hämärän. Vastaan tulevien autojen valot tuntuivat häikäisevän keskellä päivääkin. Ikävä keli ja kaamoksen olo vaati piristystä ajamiseen. Kurkotin avaamaan radiota. Katse täytyi irrottaa tiestä hakemaan radion power-nappia. Löytyihän se. Samalla tien reunan tärinäraila ilmoitti kutsusta metsähallitukseen. Tein nopean korjausliikkeen ja päätin pitää katseen tiessä ja kädet ratissa. Keskittyä vain ajamiseen.

Paikkakunnan marketissa asioi tavallistakin enemmän ihmisiä. En tunnistanut ketään tutuiksi. Oli koululaisia karkki- ja limsaostoksilla. Kiireisiä, ruokatunnilla ostoksia tekeviä keski-ikäisiä. Myös alennustuotteita hypisteleviä eläkeläisiä. Vielä kaksikymmentä vuotta sitten suurin osa asiakkaista olisivat olleet tuttavია. Mietin, enkö enää tunnista ihmisiä, vai onko asiakaskunta vaihtunut aivan perusteellisesti?

Tein vähäiset ostokseni ja jonotin kassalle. Nostelin ostokset hihnalle ja kaivoin pankkikortin lompakostani. Kassahenkilö ilmoitti laskun summan. Työnsin kortin lukijaan. Paniikki syöksähti mieleeni. En muistanut pin-koodia. Yritin rauhoittaa mieleni ja parin sekunnin kuluksua numerot löytyivät päähäni – vielä tämän kerran.

Paluumatkalla poikkesin hautausmaalla. Sytytin ostamani kynttilän omaisteni haudalle. Tein pienen kierroksen tihkua itkevässä kalmistossa, tarkastellen hautakiviä. Jopa nyt löysin tuttavია. Ainakin joka toinen paaden alla makaava oli ainakin naamatuttu. Löysin monta koulu-, intti-, tai työkaveria. Tapasin myös hyviä ystäviä ja naapureita.

Täältä ne tutut löytyivät.

Jumalan kuva

Raamatun mukaan Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen. Tämä seikka paljastaa Jumalan olevan miespuolinen, sillä feministinen Jumala olisi luonut luonnollisesti ensimmäiseksi Eevan. Tuo Jumalan kuva ihmetyttää minua joka aamu, kun luon silmäyksen vessan peiliin. Eipä ole Jumala häävin näköinen. Toisaalta minkä näköinen oli Aatami? Hänestä ei ole ilmeisesti jäänyt yhtään valokuvaa jälkipolville. Olisiko Aatami ollut veistoksillisen komea mies? Vai muistuttiko hän sitä Neandertalinihmistä? Semmoista, vähemmän komeaa nykyisen asteikon mukaisesti. Ja tietenkin pohdittua, minkä värinen Aatami oli? Pidetään itsestään selvyytenä, että hän oli valkoihoinen. Aivan yhtähyvin hän saattoi olla värillinen, musta, intiaani tai vinot silmät omaava. Ja kuinka kookas hän oli? Vanhoista sängyistä päätellen ihmiset olivat pienikokoisia, mutta oliko Aatami kaksimetriä pitkä ja satakolmekymmentä kiloa painava järkäle? Oikea ihmiskunnan alullepanija. Jumala kehoitti lisääntymään ja täyttämään maa. Se on kyllä toteutunut kiitettävästi Aatamin ja hänen jälkeläisten toimesta. Maapallon tiheimmin asutuilla seuduilla on enää tarjolla seisomapaikkoja.

Tuolla ihmisen alkutaipaleella elettiin varmasti hyvin terveellisesti. Ruoka ja liikuntatottumukset aivan tapissaan, sillä Vanhan Testamentin mukaan silloin elettiin satoja vuosia vanhoiksi. Luultavasti Pekka Puska olisi ollut haltioissaan. Lyömättömät enkat pisti eräs Metusalem, joka eli 969 vuotta vanhaksi. Olisi yleistyessään varsinainen painajainen nykyisille eläkejärjestelmille. Sittemmin ihmisten elinikä romahti huomattavan lyhyeksi. 1800-luvulla Suomessa oli harvinaista jos eli 60-vuotiaaksi. Nykyaikana ei kylläkään 100-vuotias ole harvinaisuus, mutta 969 vuotta...huh.

Keppana

Vanha klisee: Suomessa on neljä ihanasti erilaista vuodenaikaa, se tekee maastamme ainutlaatuisen ja nautittavan. Voidaan verrata jopa paratiisiin.

No, kolme noista vuodenajoista on riivatun pimeitä ja lisäksi neljä saakelin kylmiä ja sateisia. Se siitä paratiisista.

Tämähän aiheuttaa työelämässä, sietämättömän pomon lisäksi hermopainetta ja äärimmäistä ketutusta.

Nämä asiat yhdessä painavat suomalaisen miehen sohvan nurkkaan yhdessä oluen kera.

Suomen ryhtiliike halusi laimentaa tämän oluen, tai pitää sen enintään 4,7 alkoholiprosentin vahvuisena. Eduskunta viisaudessaan, kovan väännön jälkeen, korotti alkoholin enimmäismäärää maitokaupassa myytävistä oluista.

Eihän se vahvuus ole se olennainen asia. Vanha kunnon keppana pitää mielen virkeänä ja ruokahalun hyvänä. Lisää liikuntaa jääkaapilla ja vessassa käyntien muodossa.

Kapteeni Kaarna

Leijonien tuore päävalmentaja Kariluoto puhkui intoa ja samalla pelkäsi kuollakseen. Edessä olisi tulikaste hänen urallaan. Jääkiekon MM-kisat olivat alkamassa. Ensimmäinen ottelu sattui kivikovaa Venäjää vastaan. Voittoa ottelusta antaisi hyvän alun kisoihin, joiden tavoitteena Suomellakin oli mestaruus. Joukkueeseen valittiin paljon ensikertalaisia, kuten hänet itsekkin. Kariluoto aisti samoja tunteita pelaajissaan. Jotkut olivat näennäisen rauhallisia, toiset liikehtivät rauhattomasti ja kasvoilla paistoi pelko ja hermostuneisuus.

Vastustaja, Venäjä olisi lyötävä. Kuitenkin vastapuolen arsenaali tuntui huomattavasti paremmalta, olisi vain taisteltava henkisillä vahvuuksilla ja kansallistunteella.

– Pojat, nyt käymme taisteluun isänmaan puolesta. Taistelemme uhrautuvasti. Emme säästele laukauksia. Suojaamme. Emme passivoidu. Ennen kaikkea, emme jää tuleen makaamaan.

Ottelu alkoi. Vastustaja aloitti valtavalla painostuksella. Laukauksia viuhui lakkaamatta. Kookkaat venäläiset taklasivat suruttomasti. Leijonat joutuivat ankaraan pyöritykseen. Ponnettomat Suomen hyökkäykset katkaistiin jo omalla siniviivalla. Kariluoto painoi päänsä pyyheliinan ja avuton nyyhkäisy vavisutti vartaloa. Sitten hän kokosi voimansa ja karjui:

– Eteenpäin! Ei saa jäädä tuleen makaamaan! Paniikki jatkui kuitenkin leijonien joukoissa. Kiekko kimposi katsomoon ja pelikatko. Kentälle vaihdettiin leijonien nelosketju, jota johti keskushyökkääjä, joukkueen

kapteeni Kaarna. Hän oli vanha NHL-veteraani, joka oli jo luokiteltu liian vanhaksi näihin kekkereihin. Joukkueeseen valinta perustui miehen johtajaominaisuuksiin ja kokemukseen. Pelilliset ansiot eivät enää olleet perusteena. Kaarnan vierellä viiletti Kalpan nuori savolainen lupaus Mielonen. Ennen kuin kumartui aloitukseen Kaarna jyräsi joukkueelleen:

– Ei pojat ei jääkiekkoa pelata tällä tavoin, mennään päs nyt naapurin maalille että heilahtaa!

Kiekko putosi jäähän. Kaarna otti rauhallisesti laatan lapaansa. Luisteli suoraviivaisesti kohti Venäjän maalia. Vastustajan puolustaja huitaisi mailalla Kaarna pohkeeseen.

– Krutov sivaltelee, huohotti vierellä luisteleva Mielonen.

– Ragulin se on, väitti Kaarna.

Kaarna kiepautti kuljetuksensa laidan tuntumaan väistäessään Venäjän toista puolustajaa. Samalla jysähti kapteenin kylkeen raaka taklaus, joka lennätti miehen rajusti pää edellä laitaa vasten. Kaarna valui veltttona jäähän.

– Lääkintämiehet! huusi Mielonen. Hän totesi Kaarnan jalan taipuneen luonnottomaan asentoon ja mies oli tajuton. Hetkeksi kapteenin silmät raottuivat ja hän mutisi veristen huulien raosta:

– Sanokaa mitä sanotte, mutta Ragulin se piru vie oli.

Kaarna vietiin paareilla. Ragulin passitettiin viideksi minuutiksi jäähyille. Kariluoto näki mahdollisuutensa. Hän kohotti äänensä ja huitoi rytmikkäästi käsillään.

– Nyt mennään! Hakkaa päälle pohjan poika! Tulta munille!

Valmentajan hurmoksellinen into tarttui nuoreen joukkueeseen. Ragulinin viiden minuutin jäähyn aikana Suomi tulitti kolme maalia, tekijöinä Lehto, Rokka ja Hietanen.

Suomi voitti ottelun täpärästi 3 – 2. Sijoittui loppujen lopuksi turnauksessa kahdeksanneksi, hävittyään seuraavat ottelut Unkarille ja Italialle.

Tuntematon ohjelmoija

Tietoturvayhtiö F-Sekundan toimitusjohtaja Sarastie rummutti sormillaan hermostuneesti mahonkipintaisen, kolmen neliömetrin kokoisen kirjoituspöydän pintaa. Rokka oli taas myöhässä määrätystä ajasta. Tietoturva-päällikkö Hennariikka Lammio istui myös odottavan näköisenä vierastuolissa. Huoneessa vallitsi odottava hiljaisuus. Lammio sipaisi moitteettomassa järjestyksessä olevia hiuksiaan, nykäisi hermostuneesti hameensa helmaa alemmaksi. Rokkaa odotettiin.

Sarastie muisti ensimmäisen kohtaamisen Rokan kanssa. Mies marssi ilman liikennevalojen painallusta sisälle Sarasvuon työhuoneeseen. Resuisen näköinen, virtyneisiin farkkuihin pukeutunut mies. Pitkä tukka hapsottaen, naamallaan noin viikon ikäinen parransänki, sekä myös itsevarma virnistys. Ikää tuolla hampuuksilla oli ehkä kolmekymmentäviisi vuotta. Se on jo ehkä liian korkea ikä tällä alalla.

– Mie oon Rokan Antti, vaikka virallisesti ristitty Anteroksi. Käskeettiin tulla tänne. Joten, missä sie tarviit oikeen hyvää miestä, täs siulle olis sellane.

Sarastie hämmästyí ja huvittui. Olipa miehellä itsevarma ote. Sehán nähtäisiin olisiko miehestä mihinkään. Harvemmin työttömyyskortistosta löytyi huippuosaaíaa tietoturva-alalle. Nyt oli pakko hakea lisätyövoimaa, suuren kansainvälisen kyberhyökkäyksen takia.

– No nuo tietoketíujen päät ne ovat pahimpia. Mene tuonne käytävän perimmäíseen huoneeseen, siellä on

Sitäsuntätä on kirjoituksia vuosien varrelta. Osa niistä on julkaistu eri lehdissä pakinoina tai mielipidekirjoituksina. Osa on taas jäänyt lojumaan pöytälaatikkoon (kova-levylle) mahdollista käyttöä odottamaan. Niinpä olen nyt koonnut näistä kirjoituksista, jotka ovat jollakin lailla säilyttäneet ajankohtaisuutensa, osaksi tätä kirjaa.

Jupinat oli nimeltään ensimmäinen kirjani, joka julkaistiin 2007. Se sisälsi minuuttinoveljeja tavallisista arkielämän tapahtumista ja sattumuksista huumorilla kuorrutettuina. Virastomies Virtanen seikkaili erilaisissa tilanteissa ikään kuin kirjan päähenkilönä. Myös eläinmaailma oli edustettuna. Kännykät, navigaattorit, skypeet ja muut sen ajan suosikit saivat huomiota.

Osumia ja ohilaukauksia on pakinakokoelma joita kirjoitin tilauksesta paikallislehtiin.

Kun noita kirjoja ei ole enää saatavissa, liitän tähän seuraavaksi ajankohtaisimmat pakinat kyseisistä kirjoista.

Kirjan tuoteselosteessa ilmoitettiin myös mahdolliset haittavaikutukset, laitetaan myös tähän:

Hekotusta, hihitystä, hytkymistä, silmien kostumista, jopa pahimmillaan naurukohtauksia, mutta joskus myös vatsakipuja, ärtymystä, murjotusta ja vihanpurkauksia.

Yleensä sivuvaikutukset ovat onneksi lyhytaikaisia, eivätäkään jää pysyviksi.

BoD

9 789528 069218